

Ruins are both memento mori for the individual and whole cultures and, often at the same time, an inspiration or a challenge. To confront a ruin is to confront the inevitability of dissolution, personal and cultural, but it is also to see oneself as the inheritor of a long and enduring tradition.

– Elisabeth Wanning Harries: *The Unfinished Manner*, 1994.

Ruiny jsou budovy a místa, která existovala určitý čas, aby plnili konkrétní funkci, ale v jistém momentě, z (ne)jistého důvodu, svoji funkci plnit přestala.

Vizuální umění rádo reprezentuje ruiny jako opuštěné, prázdné, fascinující a monumentální atrakce. Někdy to vypadá, že člověk odešel nedávno, jindy zase, že opustil planetu, že zmizel navěky a zanechal tu jen zamlžené fragmenty kolapsu. Reprodukce tohoto typu je patetická a sentimentální. Živí totiž klišé tajemství a dobrodružství, čímž zkresluje pohled na tak komplexní reziduum (teda něco, co zůstalo, přetrvalo, odolalo), kterým je ruina. Redukce „skutečnosti“ ruin vytváří falešnou iluzi vyprázdněného objektu plného významů, historie i kontextů – objektu kterému mnohé chybí. Ruiny jsou tímto způsobem nejen umrtvené, ve stavu „po použití“, ale najednou jako by ztratili minulost, současnost i budoucnost.

Smyslem našich setkání bude performativní zkoumání toho, co všechno vlastně může být ruinou, co ovlivňuje její stav a co je potřebné k tomu, aby se změnil nejen její obraz, ale i ona samotná. Ruiny, v jakékoliv podobě (kulturní artefakty, přírodní scenérie, nefunkční předměty, vnitřní rozpory,...) se pokusíme rekonfigurovat a reimaginovat různými způsoby. Nebudeme v tom sami. Pomohou nám vitální praxe filozofek Donny Haraway a Anny Tsing, megafauna a mikrofóra. Na závěr laboratoře budeme prezentovat naše „výsledky výzkumu“ veřejnosti. Formu zvolíme společně v rámci laboratoře.

Ve falešně umrtveném budeme kolektivně hledat živé a vibrující, abychom odkryli, jak se tu střetávají doby, politiky, události, diskurzy, příběhy, bytí a setkání lidských a mimo-lidských těl, technologií i světů. Jsou ruiny skutečně místem kolapsu, jsou místem potenciálu, anebo?

Termíny

14. 4.	10–17 hod
15. 4.	10–17 hod
27. 4.	10–17 hod
28. 4.	10–17 hod
29. 4.	10–20 hod

Podklady pro přihlášení

Motivační dopis o délce cca 1-2 NS (krátce představte sebe, čemu se věnujete a především proč vás téma laboratoře konkrétně zaujalo či z jakých perspektiv nad ním uvažujete)

Motivační dopis zasílejte na e-mailovou adresu credit@ced-brno.cz do **26. 3. 2023**. Do 31. 3. 2023 vám potvrdíme účast a zašleme přesný harmonogram úvodního setkání a rámcový program celé laboratoře. Mimo to vám zašleme také hlavní i doplňující studijní materiály.

V případě jakýchkoliv dotazů se obraťte na e-mail credit@ced-brno.cz nebo na organizátorku laboratoře Barboru Liška **+420 604 665 794**.

Podmínky účasti

K účasti vyzýváme studující jakéhokoliv vysokoškolského oboru či střední školy. Účast není finančně honorovaná, ale lze si ji vykázat v rámci příslušného předmětu či praktické stáže v kurikulu vašeho studia.

Účast na stáži je zdarma.

Jazykem laboratoře je čeština a slovenština, případně angličtina v případě nepřeložené cizojazyčné literatury. Od frekventantů a frekventatek požadujeme účast na všech setkáních.

Katarína Marková (1992, Slovensko/Německo/Rakousko)

se pohybuje po trajektorii Bratislava ↔ Bochum (se zastávkami v Martině, Vídni, Augsburgu, Düsseldorfu, Flensburgu...). V roce 2018 spolu s Franziskou Schneeberger a Marlene Ruther založila performativní skupinu MFK BOCHUM (<https://www.mfk-bochum.net/>). Umělkyně spojuje široké spektrum uměleckých, osobních i politických zájmů – od feministických teorií přes somatické praktiky až po dopravní politiku v německém Porýní. Ve své praxi se pohybují mezi performancí, teorií, tancem, vizuálně-akustickým uměním a nyní se navíc orientují i na oblast uměleckého vzdělávání. V roce 2020 byly členky MFK Bochum stipendistkami Christoph Schlingensief Fellowship, v roce 2021 získaly Flaußen Stipendium a v roce 2022 uvedly na festivale Favoriten v Dortmundu site-specific performance o dálnici a automobilismu *SONIC HIGHWAY*. V zimním semestru 2022/2023 vedly na Ruhr Universität v Bochumi seminář na téma „LUST“ (chuť, potěšení) a momentálně pracují na svém prvním celovečerním tanečním kuse *Recycling Embodiment*.

Katarína spolupracuje též s uměleckým duem Caroline Kapp & Julia Nitschke. Spolu zkoumají neviditelné mocenské struktury a demonstrace moci. Je součástí Public Performance School ve Vídni pod vedením Claudie Bosse (theatercombinat) a pravidelně vede divadelně-performativní workshopy v rámci Ruhrfestspiele v Německu. S Milem Juránim ji spojuje práce na umeleckém výzkumu *Site of rifts and tank drifts / Tankodrom*. Výchozím bodem jejich zkoumání je bývalé tankové cvičiště. Opuštěný tankodrom vnímají nikoliv jako nefunkční ruinu, ale jako živou křižovatku politik, životů, příběhů, přírodnin a objektů, které na tomto místě byli, jsou a budou.

Katarína je fanynkou světelné difrakce, mlhostroje a akustického stereo rezonátoru a absolventkou oboru Szenische Forschung na Ruhr Universität v Bochumi (MA).

Milo Juráni (1987, Slovensko/Německo)

je teatrolog, který od roku 2015 zkoumá průniky divadla a ekologie. Pohybuje se po trajektorii Bratislava ↔ Bochum, i když teoretizuje převážně z Bratislavy. V semestru 2018/2019 vedl na Ruhr Universität seminář o ekologickém divadle, v semestru 2020/2021 tamtéž absolvoval doktorandský Erasmus+. Dizertační práci s názvem *Scénické umenia v antropocéne* obhájil minulý rok na bratislavské VŠMU. Je pořadatelem několika konferencí i série rozhovorů *Divadlo v ére antropocénu* (Mloki.sk). V současnosti pracuje v Divadelním ústavu Bratislava na interdisciplinárním projektu Antropo(s)céna – zkoumá potenciál aplikace cirkularity a udržitelnosti ve slovenském divadle.

Vedlejším tématem jeho dizertačního výzkumu byly úvahy o možnostech deantropocentrizace scénické praxe. To nastartovalo jeho vlastní zájem o utváření praktických modelů. V roce 2021 získal pro tento výzkum podporu NRW-Künstlerstipendium a zaměřil se na možnosti mapování průsečíků politik, historií, geologií i ekologií na různých „sites“. S Katarínou Markovou nejintenzivněji pracuje na interdisciplinárním projektu *Site of rifts and tank drifts / Tankodrom*. Bývalé, dnes nefunkční, oficiálně opuštěné a údajně pusté cvičiště nad slovenským Martinem zkoumají jako místo neustálých proměn a aktivity – minulého kolapsu i budoucího potenciálu.

Milo je fanouškem MFK Bochum, dekolonizace mimo-lidského světa a modrých strojů a absolventem divadelní vědy na VŠMU a environmentalistiky na Univerzitě Komenského v Bratislavě.

Projekt se uskutečňuje za finanční podpory Evropské unie.



Národní
plán
obnovy



MINISTERSTVO
KULTURY



Financováno
Evropskou unií
NextGenerationEU

2/2